

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **T. L.**
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, čj. KUJI 83317/2016,
sp. zn. OOSČ 836/2016 OOSC/285

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 31. 8. 2016, čj. MCh-4492/2016ODaP-Vo, sp. zn. ODaP-137/2016-Vo, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil ve formě zavinění z nedbalosti porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 24. 3. 2016 v 15:28 hod., v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 124, řídil vozidlo Subaru, RZ x, nedovolenou rychlostí. V tomto místě smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Policií ČR mu byla naměřena rychlost jízdy 76 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod., mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 73 km/hod. Za tento přestupek mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 2.500 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení.
3. Dále žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v něm zjištěné skutečnosti. Konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání, doplněné dne 29. 9. 2016 (opět však blanketní), které přes výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 3. 10. 2016 ve stanovené lhůtě nedoplnil. Žalovaný tedy vycházel z toho, že je odvoláním požadováno zrušení celého rozhodnutí (§ 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)).
4. Dále žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a zjistil v přestupkovém řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti. Spáchání předmětného přestupku žalobcem bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Rozhodnutí orgánu I. stupně je dle žalovaného správné a v souladu s právními předpisy, ve věci byl zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, beze zbytku byly naplněny formální i materiální znaky přestupku a správní orgán I. stupně uložil žalobci po posouzení přitěžujících i polehčujících okolností sankci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu 2.500 Kč (tj. na samé spodní hranici zákonného rozpětí, které činí 2.500 až 5.000 Kč). To lze dle jeho názoru považovat za úměrné charakteru přestupku, účelu sledovaného zákonem a výchovnému účelu. Zvolená sankce byla dle žalovaného rovněž v souladu s kritérii vyjádřenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích řádně odůvodněná.
5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Místo přestupku

6. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost pro neurčitost skutku, neboť místo přestupku je ve výroku popsáno takto: „v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 124.“ Tyto údaje však označují dvě místa, což doložil náhledem do mapy. Uvedl, že obě místa se nacházejí v obci Vilémov, na silnici II/345, u domu čp. 124. Výrok tedy popisuje místo přestupku

takovým způsobem, že se mohl stát na dvou místech současně. Takový výrok je proto nutné posoudit jako nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

7. Žalobce dále namítl, že ohledal daná místa a porovnal je s výstupem z měření, přičemž došel k závěru, že k měření nedošlo ani na jednom místě, které je uvedeno ve výroku. Zůstává tedy pochybnost, kde vlastně k měření došlo. Ohledal proto předmětná místa i tak, jako by se jednalo o měřicí stanoviště, tedy hledal v mapě místo vzdálené 273 metrů od měřicího stanoviště (vzdálenost vyplývající ze záznamu o přestupku) a toto následně porovnával se snímkem z měření. Tímto způsobem však žalobce vyloučil, že by ke změření došlo v obci. Žalobce tedy namítá rozpor v podkladech rozhodnutí, neboť ze snímků z měření lze vyloučit, že by ke změření došlo v obci Vilémov u domu čp. 124, ať už je to kdekoliv. Jestliže tedy nebylo zjištěno, kde ke změření došlo, tj. zda se jednalo o místo v obci či mimo obec, je tak nutné předpokládat, že ke změření došlo mimo obec, a tedy je nutné dovodit, že skutek, který je žalobci kladen za vinu, není protiprávní, neboť mimo obec platí rychlostní limit 90 km/hod. Změření mimo obec nasvědčuje dle jeho názoru též okolní krajina zachycená na snímku z měření.

Zavinění

8. Žalobce dále namítl, že správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění (nedbalosti), a rozhodnutí prvního stupně je tak v rozporu s § 3 správního řádu, jakož též v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Úvahy správního orgánu o zavinění označil za zcela nedostatečné, správní orgán se nezabýval jediným znakem konkrétní formy nedbalosti. Žalobce má současně za to, že přestupek nemohl být zaviněn, neboť i kdyby jel rychlostí 73 km/hod. v úseku platnosti rychlostního limitu 50 km/hod., nemohl by zaviněně spáchat přestupek, který je mu kladen za vinu, neboť nemohl vědět, že překračuje rychlostní limit 50 km/hod. o více jak 20 km/hod. Jak totiž posléze zjistil, tachometr mu ukazoval zhruba o 5 km/hod. nižší rychlost, než jaká byla rychlost skutečná. Uvedl, že důkaz, tj. fakturu za opravu tachometru, předloží při jednání.

Další vady

9. Žalobce dále vyslovil přesvědčení o tom, že naměřená rychlost neodpovídá skutečné rychlosti, a to proto, že nebyl dodržen návod k obsluze stran předepsané nejvyšší předepsané vzdálenosti měření a předepsaného měřicího úhlu (vertikálního i horizontálního). V souvislosti s tím, že bylo měřeno tzv. „z ruky“, tak je velmi pravděpodobné, že došlo k vadě měření, k tzv. slip effectu, kdy dochází k naměření vyšší než skutečné rychlosti.
10. Žalobce též namítl, že správní orgán se vůbec nezabýval materiální stránkou přestupku.
11. Závěrem žalobce namítl, že správní orgán neuvedl ve výroku rozhodnutí údaj o tom, že s přestupkem je jako sankce spojen též bodový postih.
12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na skutečnost, že žalobce podal proti rozhodnutí orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani na výzvu řádně nedoplnil. Poukázal rovněž na procesní taktiku ze strany zástupce žalobce, který zastupuje různé osoby obviněné z přestupků v rámci celé České republiky a který na výzvy správního orgánu ve většině případů nereaguje a argumenty proti rozhodnutí předkládá až ve stádiu

přezkoumání rozhodnutí o odvolání ve správním soudnictví. Dle žalovaného jde o účelovou obstrukční taktiku.

13. V reakci na žalobní námitky uvedl, že Městys Vilémov je složen z několika místních částí, jednou z nich je místní část Klášter. Při pohledu na mapu je přitom jednoznačné, že místo, kde bylo prováděno měření, je označeno značkou obce Vilémov. Žalobce vyjízďel z Vilémova směrem na Golčův Jeníkov. Druhá adresa Vilémov čp. 124 je dle téhož mapového serveru v obci Točice, jak je viditelné i na označení dopravními značkami začátku a konce obce Točice. Navíc výjezd z této obce není směrem na Golčův Jeníkov, ale na městys Vilémov.
14. K naplnění materiální znaku přestupku žalovaný uvedl, že je dáno již úpravou zákona. Konkrétní forma zavinění nebyla předmětem dokazování, jelikož žalobce nebyl přítomen ústního jednání. V tomto směru žalovaný poukázal na ustanovení § 3 zákona o přestupcích, dle kterého postačuje pro naplnění skutkové podstaty přestupku nedbalostní jednání, jestliže není vyžadováno úmyslného zavinění.
15. Jednání před soudem se konalo dne 15. 11. 2018. Za stranu žalující se nikdo nezúčastnil. Za žalovaného jeho pověřená pracovnice odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a setrvala na v nich uvedených argumentech a procesních návrzích.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku ze dne 6. 4. 2016, čj. KRPJ-34285/PŘ-2016-161606, a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina, územní odbor Havlíčkův Brod, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 13. 4. 2016, rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku a uložil mu pokutu. Proti příkazu podal žalobce odpor, proto následně správní orgán I. stupně pokračoval ve správním řízení a žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 21. 6. 2016. To pak bylo odročeno na 1. 8. 2016 a při tomto jednání byli vyslechnuti svědci (při kontrole zasahující policisté). Zástupce žalobce svou účast u tohoto jednání omluvil s tím, že na své účasti u výsledku svědků netrvá. Následně správní orgán vyzval žalobce, resp. jeho zástupce, k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žalobce ani jeho zástupce nevyužili.
18. Dne 31. 8. 2016 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí čj. MCh-4492/2016ODaP-Vo, sp. zn. ODaP-137/2016-Vo, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 3. 2016 v 15:28 hod., v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 124, mu při řízení vozidla Subaru, RZ x, v místě, kde smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod., byla naměřena rychlost jízdy 76 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod., mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 73 km/hod. Za to mu byla uložena pokuta 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení 1.000 Kč.

19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž však pouze požádal o zaslání některých listin ze správního spisu a o sdělení jména úřední osoby, která bude rozhodovat o odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo de facto blanketní, neboť neobsahovalo žádné odvolací námitky, správní orgán I. stupně zástupce žalobce vyzval k jeho doplnění. Na tuto výzvu odvolání doplněno nebylo. Následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
20. Krajský soud předně konstatuje, že ačkoli žalobce může ve správním soudnictví uplatnit v žalobě i ty důvody, které neuplatnil ve správním řízení, ač tak učinit mohl, nejsou správní soudy třetí instancí ve správním řízení. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS (všechny zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž tento soud uvedl, že *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“*, a na rozhodnutí ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„[s]oudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako ‚odvolací řízení‘ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou“*. Správní soudnictví tedy neslouží k tomu, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Z výše uvedeného popisu průběhu řízení před správními orgány je přitom zřejmé, že během správního řízení před orgánem I. stupně žalobce námitky nevznášel, proti prvostupňovému rozhodnutí pak podal pouze blanketní odvolání a žádné odvolací důvody ani na výzvu neuvedl.
21. Jak je již uvedeno shora, v projednávaném případě byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Zmíněné ustanovení stanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více. Ustanovení § 18 téhož zákona ve svém odst. 4 stanoví, že řidič smí v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/hod.
22. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 4 písm. e) uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč.
23. V první žalobní námitce žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nesrozumitelnosti pro neurčitost skutku, která měla spočívat v tom, že místo přestupku je ve výroku popsáno jako „v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 124“, přičemž tyto údaje však označují dvě místa a obě místa se nacházejí v obci Vilémov, na silnici II/345, u domu čp. 124.
24. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat zejména „popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce“. Judikatura již v minulosti dovodila, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost

opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují mimo jiné i posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73).

25. V projednávané věci bylo místo spáchání skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezeno následovně: „v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 124“. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán na straně 2 shrnul informace uvedené v oznámení předmětného přestupku, a to mimo jiné, že hlídka PČR DI Havlíčkův Brod prováděla výkon služby na silnici II/345 v obci Vilémov, že výkon spočíval v dohledu na dodržování maximální povolené rychlosti (50 km/hod.) v obci a že kontrolována byla vozidla jedoucí ve směru na obec Golčův Jeníkov. Na straně 3 pak rovněž uvedl, že svědek M. S. vypověděl, že dne 24. 3. 2016 společně s kolegou vykonával službu v obci Vilémov, přičemž jejich úkolem bylo měření rychlosti vozidel přijíždějících směrem od centra Vilémova na obec Golčův Jeníkov, tj. silnice II/345, a že radar byl umístěn u domu čp. 124.
26. Je pravdou, že z náhledu na volně dostupné mapy na serveru www.mapy.cz je zřejmé, že v obci Vilémov, která má několik místních částí, se v jejích dvou částech (Kláster a Točice) nachází dům čp. 124. Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že měření bylo prováděno na výjezdu (ve směru) na Golčův Jeníkov. Místo měření rychlosti bylo tedy bezpochyby u domu čp. 124 nacházejícího se v místní části Vilémova – Kláster.
27. Soud nezpochybňuje, že na formulaci výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady ne bis in idem. Dle názoru soudu byl v projednávané věci skutek vymezen způsobem, který vylučuje jeho nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správnímu orgánu I. stupně je přesto nutno vytknout, že byť ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku číslem silnice, názvem obce, číslem popisným přilehlého domu a výší povolené rychlosti v daném místě (což by jinak obvykle postačilo), neuvedl za dané situace přímo ve výroku i směr jízdy, který by zcela jednoznačně odlišil, ve které místní části obce Vilémov k přestupku došlo (tj. místní části Kláster či místní části Točice, když v obou se nachází dům čp. 124) nebo nekonkretizoval přímo místní část Kláster. Bylo tedy jistě žádoucí, aby výrok byl v tomto směru formulován precizněji a aby za dané situace byly uvedeny zmíněné bližší údaje o místě nejen v odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud však nepřehlédl, že ve výroku byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Nutno poznamenat, že v daném případě pak i z listin založených ve správním spise vyplývá zcela jednoznačně místo spáchání přestupku konkretizací „ve směru jízdy z centra obce Vilémov na Golčův Jeníkov“ (viz výpověď svědka M. S. Oznámení přestupku ze dne 6. 4. 2016, úřední záznam ze dne 24. 3. 2016).
28. Krajský soud tedy uzavírá, že za stěžejní považuje, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce (to ostatně žalobce ani netvrdí), neboť předmětný skutek je zcela vymezen nejen popisem místa, ale i časovým údajem a způsobem spáchání přestupku. Soud má tedy za to, že vymezení skutkové věty ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu jeho namítanou nepřezkoumatelnost nezakládá.

29. Krajský soud s ohledem na shora uvedené nesílí ani názor žalobce, že zůstává pochybnost o tom, kde vlastně k měření došlo a že ze snímků z měření lze vyloučit, že by ke změření došlo v obci, ať už u kteréhokoliv domu čp. 124 ve Vilémově, čemuž dle jeho názoru svědčí též okolní krajina zachycená na snímku z měření. K tomu krajský soud uvádí, že na fotografiích z měření nejsou sice vidět domy, avšak právě i z mapového serveru vyplývá, že v okolí domu čp. 124 ve Vilémově – části Klášter je podél silnice č. 345 ve směru na Golčův Jeníkov poměrně dlouhý úsek, v němž je zastavěná část obce pouze na jedné straně (právě i tam se nachází dům čp. 124). Fotografie z místa měření tedy rozhodně nevyklučuje to, že měření bylo prováděno v obci, ani že bylo prováděno v blízkosti domu čp. 124 Vilémov – Klášter.

Zavinění

30. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí orgánu I. stupně je v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a výrok v rozporu § 77 zákona o přestupcích, když, jak žalobce namítal, správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění.

31. V projednávané věci správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí, že žalobce uvedeným jednáním porušil „ve formě zavinění nedbalosti ...“, v odůvodnění na straně 4 pak uvedl, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti (pokud zákon nestanoví jinak), přičemž citoval ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Dále pak výslovně uvedl, že „pokud obviněný povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost nerespektoval, měl vědět, že v důsledku překročení zákonem stanovené rychlosti se vystavuje nebezpečí postihu za přestupek“. Správní orgán rovněž poukázal na to, že obviněný je držitel řidičského oprávnění již od roku 1996 a že patří tedy k řidičům, kteří by měli znát pravidla silničního provozu.

32. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

33. Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost (srov. § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a/ věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b/ nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Zcela postačí,

promítne-li se posouzení, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

34. Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení [§ 77](#) zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. [204/2015 Sb.](#) Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že „forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c/ bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“ Podle [§ 16i odst. 2 písm. e\)](#) zákona č. [269/1994 Sb.](#), o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění*; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění. Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalosti. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.
35. V projednávaném případě tedy pochybnosti o tom, že správní orgán prokázal zavinění žalobce ve formě nedbalosti, a že proto jej shledal vinným ze spáchání přestupku, vyvstat nemohly. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce „měl vědět“, že se v důsledku překročení zákonem stanovené rychlosti vystavuje nebezpečí postihu za přestupek, přičemž současně poukázal i na to, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění již od roku 1996. Byť to tedy správní orgán I. stupně neuvedl výslovně (ač by to bezpochyby bylo žádoucí), z jeho odůvodnění lze dovodit, že hodnotil přestupkové jednání žalobce jako jednání z nevědomé nedbalosti, čemuž ostatně odpovídá i výše uložené sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Zda je přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, je totiž jednou z okolností významných pro rozhodování o výši sankce.
36. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti. Takový postup není v rozporu se zásadou materiální pravdy. Pokud je překročení nejvyšší povolené rychlosti prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno (ostatně v daném případě se žalobce k ústnímu projednání přestupku nedostavil), a takové skutečnosti nevystaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jakou rychlostí řídí, musel vědět, že vyšší naměřenou rychlostí než povolenou poruší zájem chráněný zákonem, kterým byl zájem

společnosti na dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy překročení povolené rychlosti dosažením naměřené rychlosti, na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.

37. Nelze souhlasit se žalobcem, že přestupek nemohl spáchat v žádné formě zavinění, protože posléze zjistil, že tachometr mu ukazoval nižší rychlost než skutečnou, takže nemohl vědět, že překračuje rychlostní limit 50 km/h o více jak 20 km/hod.
38. K tomu je nutno zopakovat, že žalobce byl v postavení řidiče, tedy osoby znalé dopravních předpisů a možných následků jejich porušení, a je nutné mít za to, že jeho jednání nemohlo být nezaviněné, i kdyby jeho ukazatel rychlosti zobrazoval rychlost jeho vozidla nesprávně tak, jak uvádí. Překročení rychlosti v daném případě o více než 20 km/hod. je přitom překročení rychlosti významné a i pokud by došlo k nefunkčnosti tachometru, žalobce měl a mohl jako řidič (dokonce zkušený) vědět, že nejvyšší povolenou rychlost překročil. Navíc dlužno poznamenat, že pokud žalobce v žalobě uvedl, že fakturu za opravu tachometru předloží u jednání soudu, neučinil tak.

Další vady

39. Žalobce namítl (poprvé až v žalobě), že má pochybnosti o tom, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Obecně namítl, že nebyl dodržen návod k obsluze stran předepsané nejvyšší předepsané vzdálenosti měření, předepsaného měřicího úhlu a je dle jeho názoru pravděpodobné, že došlo k vadě měření v podobě tzv. slip effectu.
40. Předně je nutno připomenout, že žalobce, resp. jeho zástupce, se ústního jednání před správním orgánem I. stupně nezúčastnil, nedostavil se ani k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal blanketní odvolání, které pak ani na výzvu nedoplnil. Nyní poprvé vznesená zcela obecná námitka, že nebyl dodržen návod k obsluze, navíc pouze hypotetická a konstatovaná jako pochybnost, nemůže obstát. Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115). Tak tomu je i v nyní projednávané věci. K takové situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56, uvedl, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“* Také v rozsudku ze dne 3. března 2011, čj. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„... takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“* Krajský soud dodává, že žalobce v projednávaném případě v průběhu správního řízení žádný z podkladů nezpochybnil. Jeho argumentace zůstala v natolik obecné rovině, že se mu nepodařilo provedené měření (či další důkazy) jakkoliv zpochybnit. Krajský soud proto považoval za zcela nadbytečné provádět další dokazování nad rámec toho, co bylo zjištěno ve správním řízení.

41. Není pravdou, že by se správní orgán vůbec nezabýval materiální stránkou přestupku. K tomu lze žalobce odkázat na přečtení konce strany 3 a začátek strany 4 prvostupňového rozhodnutí, kde se správní orgán se zabýval formálním a materiálním znakem přestupku a kde uvedl, že „překročení rychlostního limitu bývá častou příčinou dopravních nehod. V obcích jde i například o ochranu chodců, pro které střet s motorovým vozidlem může mít i fatální následky. Zákonodárce proto určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti a v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., určil hranici nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Obviněný překročil tuto hranici o 23 km/hod., což podle správního orgánu není bagatelní překročení rychlosti. Skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly definovány pouze skutky, které jsou společensky škodlivé. Hovoříme o typové škodlivosti, která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí. Jednáním, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty, je zpravidla naplněn i znak materiální. Ze skutečností obsažených ve spisu, správní orgán dospěl k názoru, že došlo k naplnění jak formální tak i materiální stránky přestupku.“
42. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou nedostatečnosti úvah správního orgánu o naplnění materiální stránky předmětného přestupku a uvedené považuje za v daném případě za úvahy zcela dostatečné.
43. K tomu lze doplnit, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Lze konstatovat, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Žalobce překročil v daném případě nejvyšší dovolenou rychlost o více než 20 km/hod., tedy naplnil skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 zákona o silničním provozu, čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat.
44. Námitku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. K povaze bodového záznamu lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55 (a navazující rozsudek stejného soudu dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69), ve kterém se tento soud vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu uvedených judikátů neznamená, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán nerozhoduje. Počet přičítaných bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým

jednání přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným.

45. Krajský soud tedy uzavírá, že dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že skutkový stav byl ve věci zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí, které lze považovat za dostatečné, sloužily především oznámení přestupku ze dne 6. 4. 2016, čj. KRPJ-34285/PŘ-2016-161606, oznámení přestupku sepsaného na místě, úřední záznam ze dne 24. 3. 2016, ověřovací list č. 8012-OL-70182 radarového silničního rychloměru MicroDigiCam LTI a záznam přestupku ze software silničního radarového rychloměru, jehož součástí je i snímek vozidla žalobce registrační značky x, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 24. 3. 2016 v 15:28 hod. naměřena rychlost jízdy 76 km/hod. (po odečtení příslušné tolerance 73 km/hod.) v úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/hod. Měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního radarového rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena s platností ověřovacího listu od 9. 7. 2015 do 8. 7. 2016.
46. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů požadoval, konkrétně nákladů spočívajících v cestovním k jednání u soudu a zpět. Tuto náhradu nákladů mu však krajský soud nepřiznal. Vycházel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-50, ve kterém se tento soud zabýval otázkou, zda lze po procesně neúspěšném účastníkovi řízení spravedlivě požadovat, aby hradil náklady správního orgánu spadající do jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy, které mu vznikly v souvislosti s obhajobou zákonnosti jeho správních rozhodnutí. Rozšířený senát ve svém usnesení dospěl k závěru, že „náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná“. Po procesně neúspěšném účastníkovi řízení tak nelze spravedlivě požadovat, aby hradil náklady správního orgánu spadající do jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy. Ani v nyní posuzovaném případě žalovanému v souvislosti se soudním řízení nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy, neboť náklady spojené s účastí pověřených pracovníků správních orgánů u soudního jednání lze zahrnout do kategorie náklady běžné úřední činnosti. S výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je totiž nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu. Náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů k soudnímu jednání jsou přitom determinovány organizačním uspořádáním veřejné správy a správního soudnictví. Tyto cestovní výdaje představují obdobně jako výdaje na platy úředníků a technické zabezpečení jejich činnosti součást nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. listopadu 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně